

глава државе и располаже важним овлашћењима и као чинилац законодавне и извршне власти. Као носилац извршне власти даје помиловање за кривице, одликовања и друга признања, поставља све чиновнике (као и нове чланове Државног савета), председника Државног савета, а у законодавној власти, заједно с Државним саветом предлаже и издаје законе и уредбе и стара се о њиховом извршавању посредством надлежних министара. У законодавству, кнез је био јачи законодавни чинилац јер је имао право потврђивања закона изгласаног у Државном савету, а његово ускраћивање те потврде је фактички значило вето на закон. Тиме је кнез могао да спречи одлуке Државног савета а својим вето да одуговлачи законодавне радње. Државни савет је поред кнеза био највиша државна власт у земљи и био је састављен од председника, шест министара, главног секретара и неодређеног броја државних саветника (совјетника) који су уживали сталност. То је имао да буде највиши орган државне управе, да представља највишу установу за уређење државне администрације јер устројава друге власти, утврђује правила по којима ће се владати. Кнез поставља председника Државног савета али и нове државне саветнике (совјетнике) чији број није био сталан па је тако имао уплива на рад овог тела и могао да између осталих одлуке које му одговарају. Трећи чинилац у организацији српске државне власти по овом Уставу је била Народна скупштина, с тим да је била другоразредни орган јер није била законодавно тело, није доносила законе нити је делила законодавну власт са кнезом и Државним саветом. Она се састојала од сто одабраних чланова из свих делова Кнежевине Србије и није доносила законе, већ је имала пореско-финансијска права и њен главни посао је био утврђивање (увођење) пореза јер се никакав данак није могао да уведе без њене сагласности. Да је Сретењски устав наликовао на модерне европске уставе, види се и по томе што је имао и посебан одељак о људским правима под називом „Општенародна права Србина“. Поред гарантовања оних права утврђених по стандардима напредних земаља и устава тог доба, постојала су, призната су и нека која одговарају специфичности Србије и њеног развоја. Најважније тековине и основне уставне гаранције се тичу признања једнакости грађана пред законом али и личних слобода и њихово гарантовање у поступку гоњења, притварања, држања у затвору и кажњавања. Од личних права Устав гарантује и право насељавања, односно иселавања са покретном имовином у друге делове турског царства као и у стране земље а извесну специфичност па и оригиналност представља право Србина да бира начин свог живљења под условом да он није на општенародну штету. Осим личних права, Сретењски устав не предвиђа нека друга,